*Здравейте, д-р Врабчев. Решихме да се обърнем към вас, защото редовно следим рубриката ви и виждаме, че давате доста ценни идеи. Дано дадете и на нас. Семейство сме от 11 години, но напоследък и двамата усещаме, че навикът започва да се настанява трайно и в нашето семейно гнездо. Уж разнообразяваме, експериментираме и фантазираме, както вие често ни съветвате, и в леглото нещата що-годе се получават. Но как се разнообразява с чувства, докторе? Какво да направим, че да върнем любовта си отпреди 11 години?*
*Милена и Динко*

Здравейте приятели,

Не знам защо, но напоследък имам чувството, че има в обществото ни нещо подобно на епидемия. Да, точно така, налице е една епидемия на омръзване при партньорите в така наречените семейни двойки и двойки живеещи на семейни начала. На омръзване, навик и скука в интимния им живот. Има епидемия, а лекарства за нея на пръв поглед няма! Но за лекарствата – после.

Това защото в медицината, както и друг път съм казвал си има златни правила. И едното от тях – виж къде е причината, а не лекувай само и единствено следствието. Та както казва народът ни - няма дим без огън!

Хайде сега заедно да поразсъждаваме. Някога животът в обществото ни си имал строги

правила. Мъж и жена стъпват в брачни взаимоотношения. Казвало се е, че е поради взаимна обич или по любов. Добре, а след това мъжът работи за да изхранва жена си и челядта, която тя ще му роди и отгледа. Жената – и тя работи. Ама като въртокъщница, сиреч съпруга, майка и домакиня. Толкоз. И на празници тя си слага най-новия си кат дрехи. Позволява си и белило и червило. Облича и децата прилично. За съпруга, да не говорим – изкъпан, избръснат, че даже и с лавандуло си направил перчема. И така всички заедно отиват в църква. Слушат проповедта, а после палят свещ. После на разходка. Виждат се с други хора поздравяват се и си честитят празника. Желаят си здраве и успехи. Децата умират от щастие заради люлките с кончета, захарните петлета и памук-шекера. Може и на бира-скара да отидат. А там двамата съпрузи и да потанцуват. В къщи се връщат с голямо настроение. Всички. И идва нощта. Тогава се пожелават. И двамата. Любят се. Но как? С голямо желание и настроение. И двамата са на седмото небе от щастие. По-точно – от взаимно преживяното щастие от любенето им. Защото в тъмнината на нощта и двамата са се преоткрили наново. Не, преоткрили са се отново.

И нейната бяла кожа, чийто дъх омайва. И нейните, въпреки кърменето – добре заоблени и твърди, ухаещи на прясно сено гърди. А за горещите й бедра- да не говорим. А нейните любовни ласки нямат чет. Нямат чет, защото всички нейни задръжки са паднали. Паднали са, защото само тя знае как точно да люби съпруга си, че той никога, ама никога даже и в мислите си да пожелае друга жена. И направо казано, изтощава и изцежда до последна капка неговата полова мощ. А за него. Какво за него? Иначе изглежда на вид твърд и суров. А в любовната им празнична нощ е много, много нежен. И гальовен. Свири като вещ и талантлив музикант по всички еротични точки на тялото на съпругата си.

Направо да им завиди човек на умението им да се любят и да се потапят в морето на еротичната им взаимност. И най важното е импровизацията им. Няма първо, второ, трето. Има само празник на любенето им. Любовен празник. Празник в ложето им, като продължение на празника през деня. А на сутринта, на сутринта - целувки за благодарност. И тя пак е въртокъщницата. А той пак е строгия и суров мъж и баща. Да, ама в очите и на двамата свети едно закачливо пламъче. И то, това пламъче ще свети до следващият им любовен празник. Непременно ще свети, защото празникът непременно пак ще го има. И пак това пламъче ще го има.

Ха сега, да се върнем в наши дни. От сутрин до здрач тичане за хляб наш насъщни. И в резултат - умора. Умора остра или хронична.
За битовите проблеми, съпътстващи ни всеки ден – не, а всеки час не искам да говоря! За малко да забравя и ръждата на всяка любов - навикът. А този бич за всяка обич идва съвсем неусетно. Като неканен гост идва и се настанява при нас. И то най-вече в

леглото ни. Без да ни пита.

Причини? Освен вече казаната, забравяме, че сме партньори и в живота и в леглото. Забравяме да си говорим, да споделяме проблемите си, но не само тях. Да споделяме, както приятните си преживявания през деня, така и неприятните, защото ще ни олекне и ще ни стане по-спокойно!

И най важното – забравихме за празниците в живота си. И не само тези - календарните, църковните. Но забравихме и нашите, на двама ни, празници. Ето защо най-напред ни липсва настроение. Липсва ни предварително създадено у нас празнично настроение. Което после да стане празнично, а не делнично настроение за да се любим. То е задължително условие за да няма навик в секса помежду ни. Иначе, може да разнообразяваме, експериментираме, фантазираме и резултат - йок! Защото няма това, което е казал „старецът" Ърнест Хемингуей. На въпросът „Какво е сексът в живота ни?", отговорът му е : „ЕДИН БЕЗКРАЕН ПРАЗНИК!". И продължава: „Трябва да се прави така, че цялата Земя да се тресе!".

Но има и още. Вижте, от както се родим та до смъртта си живеем в един своеобразен затвор. Стаята с трите си стени, в която живеем, офисът и мястото, в което работим - все затвор. Ами да го напуснем поне за малко. Как решавате вие? Но от време на време ни е нужно, много ни е нужно да проветрим и душите и телата си, чрез досега с Природата около нас. Ще импровизирам едно заглавие на една много хубава книга. И това заглавие е: „Всичко живо е трева". Това никога не го забравяйте!

И още, още, моля Ви. Не гледайте новините на всички наши телевизии още от ранна сутрин, та до късна вечер, в които се говори за убийства, самоубийства, изнасилвания, пожари, наводнения и катастрофи. Не ги гледайте и не ги слушайте. Те убиват у Вас хубавото настроение. Не гледайте нашите сутрешните магазинни телевизионни предавания. В тях се готви, говори се за политиката на омразните ни политици. И още непрекъснато се говори, не за секс, камо ли за любене, а за чукане. И то с най-големите му подробности. В 10 часа сутрин. И на екрана – все плеймейтки. И всички дами са облечени така, сякаш са взети от пиацата на Околовръстното. Да, ама това диктува дамската мода у нас. И най вече – мъжките очи се насищат от тези ужким секси гледки от екрана. Иначе казано – помия. Моля Ви пазете се от нея всеки ден и час. Оставете сетивата си запазени за най-хубавото, което искате да се случва в леглото Ви.

Та това е в общи линии. Що се отнася за любовта ви отпреди единадесет години – казвам следното: човешкият живот е като една река. Тази река тече само напред. Тя не може да се върне назад. Но спре ли – става блато. И понеже ме питате, ще Ви кажа следното: Човешкият живот има два периода. Първият е правенето на спомени, вторият е спомняне на тези спомени. Радвайте се, че сте в този първи период! Правете спомени! И когато ги правите с жар и сладострастие винаги, а в това съм убеден, ще има обич и любов. Е, не точно, както преди, но пак е любов при Вас двамата. Пожелавам Ви го от сърце! И към това мое пожелание за Вас двамата и едно стихотворение написано от перото на поета Веселин Ханчев, вечна му памет. Ето го:

ПРЪСТЕН
За твойто тихо идване, което
Все още в мен отеква, като гръм,
За даденото и назад не взето,
За прошката, че с теб съм и не съм,
С думите, понякога спестени,
За ласките, които не спести,
За силата, която вля у мене,
Когато беше най–безсилна ти,
За туй, че на мое име кръстен
И твоя лош, и твоя хубав час,
На твоя малък пръст наместо пръстен
Горещите си устни слагам аз.

Та ето на самия край стигнахме до лекарството – ГОРЕЩИ УСТНИ! Нищо друго. Нищо друго!

И за довиждане, една от вечните песни - песента на Роберта Флек от далечната 1973, "Killing Me Softly with his song".

{youtube}mrudT410TAI{/youtube}

*д-р Илия Врабчев, сексолог-психотерапевт*